

PETŐCZ ANDRÁS

A macska a teraszon

A macska és a költő egy teraszon ülnek,
valamiféle városban, valamiféle város fölött.

*A macska néz maga elé. Nem dorombol,
nem dörgölődzik a költő lábaihoz, sárga
szemében egykedvű szomorúság csillog.*

*Valami városban, valami város felett ülnek,
a költő és a macska, lassanként jótékonyan
köréjük szivárog, betakarja őket a tavaszi este.*

A fények ugyanolyanok, mint ahogy általában.
Általában az esti fények puhák és megnyugtatóak.

*Aztán a macska kéjesen nyújtózkodik egyet.
Kicsit még visszanéz a költőre, talán-talán
sajnálja is valamikori, megöregedett barátját.*

*És megindul az ismeretlen úton. Elhagyja
a teraszt, kilép a lakás nyitva felejtett ajtaján,
a lépcsőházon át a járókelők közé, a járdára szalad.*

Láthatóan igyekszik valahova, úgy, mint akinek igen
fontos dolga van: sárga szemében kalandvágy csillog.

*A költő pedig csak üldögél tovább a városban,
a város felett, egy sohasem létezett teraszon.
Magányosan haldoklik, ahogy egy költőhöz az illik.*

*Közben pedig észre sem veszi, ahogy megnyugtató,
puha fényeivel elköszön tőle a város. Észre sem veszi,
ahogy elköszön tőle mindaz, ami fontos volt valaha.*

A költő és a macska valami teraszon ültek valamikor,
talán valamiféle városban, valamiféle város fölött.

A macska és a költő

A macska mintegy észrevétlenül,
majdhogynem ráérősen.
Nyújtózik, nyújtózik egyre.

*A költő üldögél valami karosszékekben,
emígyen figyeli, hogyan is telik az idő.
Meg olykor-olykor a macskát is figyeli.*

Valójában persze nem lát semmit.

*A költő nem veheti észre, ahogy
az idő a padlóról a lábára kúszik,
majd fel a csípőjére, a derekára.*

Mert hogy a költő – egyszerűen – vak.

*És nem is érzékelheti, ahogy az idő
a felsőtestére araszol, ily módon
puhítva meg izmait, izomszöveteit.*

Nem érzékeli, mert belül minden mozdulatlan.

*Végül az idő a költő arcára mászik, árkokat vés
a szemé alá, ráncokkal gazdagítja homlokát,
majd fekete szakállát fehérré varázsolja.*

A macska pedig csak nyújtózkodik egyre.
Majdhogynem ráérősen, minden sietség nélkül,
és örökre elhagyja egykori barátját, a költőt.

A macska távozása

A macska már nincs jelen a költő lakásában,
legfeljebb az árnyéka rajzolódik ki olykor
a falon, a padlón, vagy éppen a levegőben.

*A költő mindennap elvégzi a szükséges teendőket.
A macskaalom rendbetétele, valamint a jó minőségű
macskaeledel kihelyezése nem kis feladat.*

A macska sziluettje tebát ott a lakásban, mindenfelé.

Így aztán esténként a költő beszélget a levegővel, vagy a padlóval, a fallal, néha-néha rászól a macskájára, és rendszeresen hallja is a jóleső macskadorombolást.

A macskaárnyék csak ritkán ereszti ki tűbegyes karmait.

A költő kézfeje így is sebekkel van tele, sőt, igen gyakran még a nyaka, az arca is, annak megfelelően, hogy a sziluett milyen erőszakosan mászik a költőre.

Minden maradhatna így, talán az örökkévalóságig.

Csak a macskaszag, a macskája illata hiányzik nagyon, a macskaszőr puha tapintása, meg az a forróság, ahogy a macska – minden éjjel – a költő testét életre melengette.

A költő fázik. Remeg a macskameleg hiányától.

És miközben változatlanul úgy hiszi, hogy a macska vele van, csak az övé, értetlenül figyel önmagát, miként is pusztul, és nem érti teste remegését.

A macska úgy távozott, mintha ott sem lett volna, soha. Messze, idegen tájakon járkal, talán nem is sejtí, hogy a költő macskaeledelt helyez mindennap a tányérjára.

